

1751**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 8 października 2003 r.

w sprawie warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Agencji Wywiadu

Na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) dostosowane do sytuacji warunki i sposób postępowania przy użyciu broni palnej,
- 2) ograniczenia w zakresie użycia broni palnej,
- 3) sposób dokumentowania przypadków użycia broni palnej

— przez funkcjonariusza Agencji Wywiadu, zwanego dalej „funkcjonariuszem”.

§ 2. 1. Przez użycie broni palnej w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1—4 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, zwanej dalej „ustawą”, rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu trybu postępowania określonego w § 3.

2. Przy podejmowaniu decyzji o użyciu broni palnej funkcjonariusz jest obowiązany postępować ze szczególną rozważą, traktując broń palną jako szczególnie i ostateczny środek przymusu bezpośredniego.

§ 3. 1. Funkcjonariusz przed użyciem broni palnej jest obowiązany:

- 1) po uprzednim okrzyku „Agencja Wywiadu” wezwać osobę do zachowania zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy;
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej, wzywając „Stój — bo strzelam”;
- 3) oddać strzał ostrzegawczy w bezpiecznym kierunku, jeżeli wezwania określone w pkt 1 i 2 okażą się bezskuteczne.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy, gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby

bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego, także w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy.

3. Użycie broni palnej w sytuacji, o której mowa w ust. 2, musi być poprzedzone okrzykiem „Agencja Wywiadu”.

4. Jeżeli osoba, wobec której użyto broni palnej w sytuacji, o której mowa w ust. 2, na zasadach określonych w art. 26 ust. 3 ustawy, podporządkuje się poleceniom funkcjonariusza, należy zaniechać dalszego użycia broni palnej.

§ 4. W przypadku wykonywania czynności służbowych przez dwóch lub więcej funkcjonariuszy decyzję o użyciu broni palnej podejmuje funkcjonariusz, któremu polecono dowodzenie lub kierowanie daną czynnością. W przypadku gdy nie ma on możliwości wydania rozkazu, decyzję o użyciu broni palnej podejmuje funkcjonariusz wykonujący daną czynność.

§ 5. 1. Jeżeli wskutek użycia broni palnej nastąpiło zranienie osoby, funkcjonariusz jest obowiązany, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i innych osób oraz bez zbędnej zwłoki, udzielić tej osobie pierwszej pomocy przedmedycznej, a następnie spowodować zapewnienie pomocy lekarskiej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, oraz gdy w wyniku użycia broni palnej nastąpiła śmierć człowieka albo szkoda w mieniu, funkcjonariusz jest obowiązany ponadto do:

- 1) zabezpieczenia śladów na miejscu zdarzenia i niedopuszczenia na to miejsce osób postronnych;
- 2) w miarę możliwości, ustalenia świadków zdarzenia.

3. Funkcjonariusz może odstąpić od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy zostanie zapewnione udzielenie pomocy przez inne właściwe podmioty, które są obowiązane udzielać pomocy zranionej osobie.

§ 6. 1. O każdym przypadku użycia broni palnej lub oddania strzału ostrzegawczego funkcjonariusz jest obowiązany niezwłocznie powiadomić dyżurnego Agencji Wywiadu, zwanego dalej „dyżurnym”, oraz swojego przełożonego, jak również sporządzić w tej sprawie pisemny raport.

2. Dyżurny, po uzyskaniu informacji o użyciu broni palnej, jest obowiązany niezwłocznie spowodować zabezpieczenie wszelkich śladów i dowodów związa-

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 113, poz. 1070, Nr 130, poz. 1188 i Nr 166, poz. 1609.

nych z użyciem broni palnej oraz udzielić funkcjonariuszowi pomocy w niezbędnym zakresie.

3. Jeżeli w wyniku użycia broni palnej nastąpiła śmierć lub zranienie człowieka, dyżurny jest obowiązany również powiadomić niezwłocznie właściwego miejscowo prokuratora.

§ 7. Raport, o którym mowa w § 6 ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie stopnia, imienia i nazwiska funkcjonariusza;
- 2) wskazanie typu i numeru seryjnego użytej broni;
- 3) określenie czasu i miejsca użycia broni;
- 4) dane osoby, wobec której użyto broni;
- 5) szczegółowe powody użycia broni;
- 6) opis działań funkcjonariusza poprzedzających użycie broni;
- 7) określenie skutków użycia broni;
- 8) opis sposobu udzielenia pierwszej pomocy przedmedycznej przez funkcjonariusza i fachowej pomocy medycznej;

9) wskazanie innych faktów koniecznych — według funkcjonariusza — do zobrazowania zdarzenia;

10) dane dotyczące ewentualnych świadków zdarzenia;

11) podpis funkcjonariusza.

§ 8. Do obowiązków przełożonego, o którym mowa w § 6 ust. 1, należy:

- 1) zbadanie, czy użycie broni palnej nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami;
- 2) niezwłoczne zawiadomienie o każdym przypadku użycia broni palnej wyższego przełożonego.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1990 r. w sprawie warunków i sposobów postępowania przy użyciu broni palnej przez funkcjonariuszy Urzędu Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 56, poz. 327), zachowanym w mocy na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 113, poz. 1070, Nr 130, poz. 1188 i Nr 166, poz. 1609).